

NOËLLE PAMEIJER:

'NA JE TWEEDE KIND RELATIEVEER JE JE INVLOED ALS OPVOEDER'

INTERVIEW JANNEKE VAN BOCKEL FOTOGRAFIE DORIEKE FOTOGRAFIE

In deze rubriek vragen we inspirerende Balansexperts, die in hun werk opkomen voor kwetsbare kinderen én hun ouders, naar hun eigen ouderschap. **Noëlle Pameijer** (61) is kinderpsycholoog en grondlegger van handelingsgerichte diagnostiek en handelingsgericht werken, waarbij ouders nadrukkelijk worden gezien als gelijkwaardige partners. Met haar boeken maakt ze kennis uit de wetenschap toegankelijk voor ouders en leerkrachten onder het motto 'kennis hebben is macht, kennis delen is kracht'.

'De eerste tien jaar van mijn leven woonden we in de Verenigde Staten. De boeken van de Amerikaanse kinderarts Benjamin Spock waren toen populair en een belangrijke richtlijn voor mijn ouders. Ik ben de oudste van vier meiden en volgens Spock was het belangrijk om met al je kinderen op dezelfde manier om te gaan. Maar toen ik zelf moeder werd, merkte ik dat kinderen een verschillende benadering nodig hebben. Meer kinderen krijgen relatveert bovendien je invloed als opvoeder. Met onze oudste dachten mijn man en ik dat we het supergoed deden. Het was een makkelijke baby die volgens het boekje dronk, sloep en groeide en duidelijk was in wat hij nodig had. We gaven onszelf schouderklopjes dat we er als kinderpsychologenstel een goede kijk op hadden. Ik keek vol

vertrouwen uit naar de geboorte van de tweede. Maar dat bleek een ander verhaal. Ze heeft de eerste drie maanden gehuild, gehuild, gehuild. We voelden ons zo machteloos. Ik viel van mijn voetstuk en dacht: we kunnen er niks van.

ERKENNING

De eerste kinderarts zei: 'Er niks mis met dit kindje. Werkende moeders kunnen niet tegen huilende baby's.' Dat hakte erin, want ik worstelde vanaf het begin om een balans te vinden tussen mijn verlangens te werken en tegelijktijd een goede moeder te zijn. Iedereen om me heen dacht goedbedoeld mee, maar dat leverde vooral tegenstrijdige adviezen op. Uiteindelijk troffen we een hele fijne kinderarts. 'Wat is het zwaar, zo'n huilend kindje 24/7. We gaan het goed uitzoeken want een baby hoort niet zoveel te huilen', zei hij. Tot op de dag van vandaag ontroert dat me. Dat hij erkende hoe zwaar het was. Dat hij ons zag. Hij liet de kinderafdeling zien en zei: 'Stel dat het je een nacht te veel wordt, breng haar dan hier en dan vangen we haar liefdevol op.' We hebben er nooit gebruik van gemaakt, maar alleen al dat het mogelijk was, gaf lucht.

6 Kinderen hebben, om gelijke kansen te krijgen, een ongelijke aanpak nodig

Met plezier naar school is het nieuwste boek van **Noëlle Pameijer** over *ouderbetrokkenheid in het onderwijs*. Over het *meedenken, meedoen, meeleven, meehelpen en meebeslissen over het onderwijs aan je kind, met als houvast handlingsgericht werken*.

Auteur:
Noëlle Pameijer (2021)
Uitgeverij: Pica
Prijs: € 24,95
Pagina's: 216
ISBN: 9789493202822

ROMMELIG OUDERSCHAP

Als professional heb ik daarvan geleerd; erkennen, erkennen, erkennen. Met compassie oog hebben voor hoe moeilijk opvoeden is en hoe kwetsbaar je als ouders bent. *Life will never be the same* zodra je een ouder wordt. Aan de ene kant heb intense plezier en de onvoorwaardelijke liefde, en aan die andere kant dat continue zorgen en piekeren, de enorme twijfel of je het goed (genoeg) doet. Voor mij als perfectionist was het een uitdaging om te leren omgaan met dat 'rommelige' ouderschap. Het blijft elke keer weer zoeken. Wat heeft dit kind, op dit moment van mij als ouder nodig? En wat heb ik nodig om dat te kunnen bieden? In elke ontwikkelingsfase blijven dit terugkerende vragen.

ONGELIJKE AANPAK

Zo verschillend als ze aan het leven begonnen, zo verschillend bleken ze ook als kind. Onze zoon (nu 29) was een beduusd, stil jongetje, soms wat angstig. Hij was gebaat bij stimulering, extra steun en ruimte. Onze dochter (nu 26) was een vurige rauwdouwer. Die had juist meer begrenzing nodig. Het was interessant om het daar met mijn ouders over te hebben, die in gelijke behandeling geloofden. Maar kinderen hebben, om gelijke kansen te krijgen, een ongelijke aanpak nodig. Dat keert ook steeds terug in mijn werk. Hoe beter de omgeving is afgestemd op wat het kind nodig heeft, hoe meer het kind floreert.

EMPATISCH

Tegelijktijd, als er iets is met je kind, dan raakt je dat diep. Het is ongelooflijk moeilijk om dan overleind te blijven. Om er te kunnen zijn voor je kind. Ik ben een emotioneel mens. Als een van mijn kinderen pijn heeft, heb ik het ook. Ik leef intens mee met hun plezier, maar ook als ze het zwaar hebben. Het is niet altijd handig om zo extreem empathisch te zijn. Ik vind het lief dat je zo meeleeft, maar het legt extra druk op mij. Dan heb ik niet

RELATIVEREN

Ik ben van de schema's en de lijstjes maar soms werkt dat helemaal niet. Dan helpt het om te lachen als het mislukt. Als er iets is dat ik heb geleerd van het ouderschap dan is het relativeren. Relativeren dat het niet gaat zoals je had bedacht. En dat het dan vaak toch ook goed komt. Doel en loslaten kan heel bevrijdend zijn. Ik heb lang gedacht dat ik mijn kinderen op van alles kon voorbereiden in het leven. Maar uiteindelijk is dat een illusie van controle. Het loopt toch anders. Vrouwen geven blijkt werkzamer dan hypothetische situaties oefenen. Achteraf had ik me misschien wat minder zorgen moeten maken en meer vertouwen moeten hebben. Maar dat is makkelijker gezegd dan gedaan. Ik ben een enorme bemoed. Ik zit overal bovenop. In de loop der jaren ben ik tot mijn eigen verrassing veel milder geworden. In plaats van: waarom doe je dat zo? Denk ik tegenwoordig steeds vaker: waarom doe je niet? Er leiden meer wegen naar Rome. Je doet het als ouder zo goed als je kan. 'Het komt wel goed,' zei mijn man vroeger. Ik zie nu dat hij gelijk heeft. <